

و سر انجام شکست
 شیشۀ صبر و شکیبایی من
 باید از خویش برون تر بروم
 تنگ تر شد ره شیدایی من
 *

این چه عشقیست که افتاده به جان من و تو؟
 نکند وسوسۀ شیطان است!
 نکند آو فراموش شده
 و عبور از لب ایمان است!
 *

تو نداری غم فردای مرا
 که من امروز به فردا نرسم
 نفسم بر در و دیوار نشست
 قطره آبم که به دریا نرسم
 *

صخره های به غم آلوده من
 سر به صحرای جنون تو زدند
 مثل موجی که کف آلوده شده

سر سجده به ستون تو زدند

*

وحشی و سرد و خشن خواب من است

که گریزد ز دو چشمم همه شب

آتشین است نگاه تو ولی

آخر آتش نشود مرهم تب!

*

این فروزانی دستان من و سرکشیم

که ندانم به کجا ختم شود

تو مگر حادثه ی سوختنی

که از این تاب و تیم کم نشود

*

نتوانم که بینم غم تو

ورنه نابودی من نزدیک است

این حقیقت که خدا داند و بس

راه بین من و تو باریک است

*

خواهم از دست خودم بگریزم

خلاء خالی من لبریز است

تک درختی شده ام تنگ غروب

که مرا فکر تو چون پاییز است

*

به سرایشی هر سایه نگر

سایه خلوت من زنجیر است
و خدا شاهد این صبر من است
صبر من با دل من درگیر است
*

ای که در اوج صدایت دیدم
که تو هم خسته از این تصویری
من چه باید بکنم؟ ای مه من
که تو هم برد این تقدیری!
*

پس از این سوزو گدازی که مراست
شعله های تب تو منتظر است
که مرا ذوب کند هر نفست
آتشین فکر تو اما به سر است
...

